

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 17 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1912

ΑΡΙΘΜΟΣ 471

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ. Ἀρχὴ πολιτισμοῦ.
ΙΔΑΣ. Νέα πολιτικὴ στὴν Τουρκία.
ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ. «Διαλέξεις—Συναυλίας».
Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ. Μεσαιωνικὲς μέρες.
ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ. Τὸ Μπαλσαμωμένο Ἀγῶρι.
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ. Πολιτικὴ Ἐπιθεώρηση.
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Νεοτουρκικὴ πρόοδος.
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ. Κριτικὰ σημειώματα — «Ὁ γύρος
τῶν Ὁρῶν».
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. Μίμηση τραγουδιῶν τοῦ Burns.
ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΟ ΜΠΑΛΣΑΜΩΜΕΝΟ ΑΓΩΡΙ

Τῆς ἀδελφῆς μου
τῆς ΕΥΑΓΓΕΛΙΝΗΣ
καὶ τῆς λευκῆς ψυχούλας
τοῦ ΝΙΚΟΥ τῆς
τ' ἀφιερώνω.

Θυμᾶσαι, ἀσύγκριτη ἀδερφοῦλα μου ; Μιὰ Τρίτη τὸ δει-
λινό, σὺν Κᾶμπο μας πέραν ἔγραψα, χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ ξέρω
γιατί, τοὺς ὀχτὼ στίχους πὺν τώρα σὺν πόνο τῆς Γιούλιας
τοὺς ταίριασα τὴν ἄλλη μέρα τὸ χαριτωμένο ἀγγελούδι σου ἀρ-
ρώστησε ἄξαφνα καὶ μετὰ δέκα ἡμερῶν νευρικὴν ἀγωνία —
ἄχ πόνοι, ἄχ πόνοι ! — ξεψύχησε.... Νά, σήμερα, καλὴ μου,
σοῦ ἀφιερώνω τὸ φθινοπωρινὸ τραγούδι — τὸ τραγικόν, τὸ ἀ-
κατάληπτον — τῶν ἡμερῶν ἐκείνων.

Αὐγούστος τοῦ 1910.

Μ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μάνος

Γιούλια, γυναίκα του.

Κώστας

Τασούλα ὑπηρέτες.

Ὁ γερο-παπποῦς, βουβὸ πρόσωπο.

Φωνὲς κόσμου ἀπὸ τὸ δρόμον.

Ἡ καμαρούλα τοῦ παιδιοῦ. Λίγες μέρες μετὰ τὸ
θάνατό του. Τὰ πράματά του ὅλα στὴ θέση πὺν τᾶ-
φησε πεθαίνοντας : Δεξιὰ στὴ γωνία τὸ κρεβατάκι
του. Στὰ πόδια, καταγῆς, πεσμένο μπρόμυτα ἐν' ἀ-
κόνισμα. Σ' ἓνα τραπεζάκι χαμηλὸ διάφορα παιγνί-
δια. Στὸν τοίχον εἰκόνες παιδιάτικες θαμπωμένες,
πὺν χωρὶς νὰ δείχνουνε τίποτα, κάτι λένε. Ἀπέναντι
καὶ λίγο πρὸς τᾶριστερά, ἡ πόρτα τῆς κάμαρας. Στὸ
μέσο τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς ἓνα παράθυρον μὲ τζάμια.
Ἀψηλὰ κρέμεται τὸ κλουβί, ἄδειον. Ἐνα κίτρινον μο-
νάχον φτεράκι εἶναι περιπλεγμένο στὰ σύρματα τοῦ
κλουβιοῦ. Ἀντίκρυ, στὴν ἄλλη πλευρὰ δυὸ παράθυρα
πὺν βλέπουνε στὸ δρόμον. Τρία-τέσσερα καθίσματα.
Ἐνας μικρὸς καναπὲς ἀριστερὰ καὶ μπροστὰ στὴ
σκηνή. Μπροστὰ στὸ κρεβατάκι ἓνα καροτσάκι παι-
διάτικο μέσα του φαίνεται ἓνα τζαμωμένο σεντου-
κάκι — πολὺ ὁμορφο, σὰν κέντρο ἢ σὰν κόσμημα.
Ἐκεῖ μέσα εἶναι μπαλσαμωμένο τὸ νεκρὸ παιδάκι.
Καταστολισμένο μὲ λουλούδια — καὶ τόσο πρόσχαρον
ὅλα τὰ πράματα βαλμένα γύρω του πὺν σοῦ ἀφαι-
ροῦνε τὴν ἰδέαν τοῦ θανάτου.

(Βουβὰ καὶ θλιμμένα μπαίνει ὁ Μάνος. Ἀπὸ
τὴν πόρταν θεωρεῖ ἐκστατικὰ ὅλον τὸ δωμάτιον καὶ τὰ
ἐπιπλα ὅλα ἓνα-ἓνα. Προχωρεῖ πρὸς τὸ καροτσάκι,
καθίζει στὴν καρέκλαν πὺν εἶν' ἐκεῖ δίπλα καὶ πολυώ-
ρα κοιτάζει τὸ νεκρὸ παιδί του.)

ΜΑΝΟΣ (ἀργά). Μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρό....

(Ἐξαφνα πετιέται ἄπάνω, περπατᾷ μὲ ταραχὴ
καὶ χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Ἐρχονται ἡ Τασούλα καὶ ὁ
Κώστας.)

ΜΑΝΟΣ. Φέρτε τα.

(Ἡ Τασούλα καὶ ὁ Κώστας φεύγουν. Ὁ Μά-
νος παίρνει ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ παιγνίδια καὶ
τὰ σκορπάει φιλόστοργα καὶ ἁπαλὰ στὸ κρεβατάκι.
Μένει ἔτσι βυθισμένος. Ἐρχονται ἡ Τασούλα καὶ ὁ
Κώστας κρατώντας ἓνα κἀνιστρο μὲ λουλούδια καὶ
μιὰ πολυτελέστατη λαμπάδα μὲ βάσιν. Καὶ τὰ δυὸ
αὐτὰ εἶναι στολισμένα μὲ τούλια καὶ μὲ κορδέλλες.
Τὰ θέτουν.)

ΤΑΣΟΥΛΑ. Ἦρθαμε.

ΚΩΣΤΑΣ. Τὰ φέραμε.

ΜΑΝΟΣ. Σηκώστε τὸν ἐπιτάφιον μὲ τραγούδια.

ΤΑΣΟΥΛΑ. Ποῦ εἶναι ὁ ἐπιτάφιος, Κώστα ;

ΚΩΣΤΑΣ. Τὸ τραπεζάκι.

(Τὸ φέρουνε στὴ μέση. Ὁ Μάνος παίρνει ἡρε-
μα κ' ἔλαφρὰ ἀπὸ τὸ καροτσάκι τὴν κασίτσαν πὺν
εἶναι βαλμένο τὸ νεκρὸ παιδί τὴν θέτει μὲ στοργὴν ἔ-
πάνω στὸ τραπεζάκι. Ἡ Τασούλα φέρνει μπροστὰ
στὸ τραπεζάκι τὴ λαμπάδα. Ὁ Μάνος τὴν ἀνάφτει
κατόπι.)

ΜΑΝΟΣ. Τασούλα, Κώστα, πάρτε λουλούδια
καὶ στολίστε τὸ παιδί μου.